

„Li še dežuje“? sem ga vprašal, strinjajoč se z njegovim predlogom.

„Malo manje lije. Pa je boljša, da sva mokra, nego da bi tu ostala“.

„Dobro, torej se bova pa brž odpeljala, samo konji se naj nakrmijo in tudi ti se nasiti“, sem dejal, postavivši predenj skledo z ostanki mleka in kruha.

Med tem se je popolnoma zmračilo, in kakor je bilo videti je tudi dež ponehal.

„Nu gospodi jaz sem gotov; ukažeš zapreči? Konjev nisem krmil tudi ne razuzdil“, je rekel Ahmet, pojavši ostanke kislega mleka.

„Le zapreži, pa staro ob jednom pokličiči, da jej plačam“.

„E, kaj bi, po to bo že sama prišla“! je izpregovoril Ahmet, prestopivši izbin prag.

Toda mahoma je obstal, kakor v kopani, iztegnil vrat naprej, kakor bi poslušal nekak šum; tudi jaz sem postal pozoren in dobro čul peketanje konjev in ropotanje koles po kamenitem potu. Čez nekaj trenutkov je k vratom naglo priropotala telega.

„Hej stara“! je glasno zavpil moški glas, hitro odpri“!

„Takoj, takoj ljučeki“, je zahreščala starka, smuknivši iz veže, kjer je sedela ves čas, najbrže z namero poslušati najin pogovor.

Jaz sem bil hipoma pri oknu, Ahmet je stal za menoj. Spet so zacvilila vrata in na dvorišče so pripegljali trije debeli konji v fini konjski opravi telego.

„Nu stara, vesela bodi, za celo zimo bo dosti živeža; bodo pa vedli zopet tožiti hudimarji“! je dejal veliki mož, skočivši raz prednjega sedeža telege.

„Tiše tiše“! je s prestrašenim glasom posegla vmes starka. „V sobi so tujci“!

„A to ga imaš! Za Boga, kdo pa je“? je vprašal takoj tiše mož.

Babnica mu je nekaj šepetaje povedala.

„No otročiči torej pa pojdimo pokloniti se njega blagorodja“, je rekel isti glas. „A ti Trofimuško pa konje izpreži; reveži so utrujeni“.

Vsa družina se je napravila k izbi.

Jaz sem se zopet vsedel v kot na prejšnje mesto; Ahmet je prišel k meni s hrptom proti oknu.

„Stara, luč“! je zapovedal z nova isti glas, lasten bržkone gospodarju.

Starka je urno prinesla lojevo svečo v rokah in za njo se je privalila v kočo vsa došla družina. Prvi stopivši v izbo, je bil okolo šestdesetleten, šest šolnov visok, čokat še precej čil, no popolnoma osivel možak; gosta, košata brada je obdajala njegovo izrazito, odločno lice, obžgano od solnčnih žarkov. Za njim so stopili v sobo trije veliki fanti, vsi sposobni za vojaški nabor in znatno podobni drug drugemu, očitno njegovi sinovi.

„Srečo dobro, vaše blagorodje“, je dejal spodobno stari, poklonivši se mi do pasu; sinovi so posneli njegov primer.

„Zdravstvuj, zdravstvuj dober mož; ne bodi hud, da sva kot nezvana gosta prišla k tebi“, sem odvrnil na njegov pozdrav.

„Pomiluj, gospod! Kako je mogoče tako govoriti? Mi smo imenitnih gostov vsikdar veseli. Eh, stara copernica si pogostoma slabo postregla?! Že dolgo nisi palice skusila?! Brž prinesi šči*) in peljмене**) je grozno zarohnel gospodar na starko, ki je hipoma ustregla povelju.

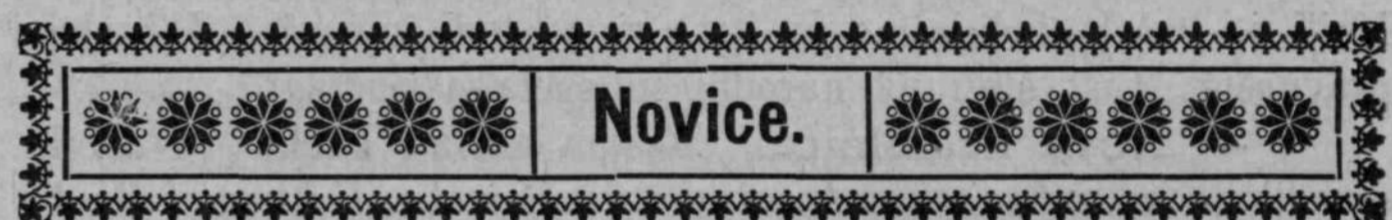
„Hvala gospodar, midva sva se že pokrepčala; čas je odriniti“, sem rekel, želeč takoj se odkrižati te ne posebno prijetne in odurne družbe.

„O to ne gre, tako ne smeš oditi; pa tudi dež bo zopet začel tako liti, da se v vozu vtopiš“, je odločno menil stari.

Trebalo se je nehote udati. Stari se je obrnil proti vzhodu, pokrižal se po duhoborski z dvema prstoma in se vsedel proti meni; sinovi, prav tako se križajoč, so se posadili zraven njega tako, da sva bila z Ahmetom popolnoma zasedena. Med čakanjem večerje je vladal mučen molk; starec se je nemirno oziral okoli iščoč predmeta za razgovor.

Mahoma so se odprla vrata in v sobo je stopil človek ne velike rasli, jako čokat, z glavo, ovito v umazan robec, gosto, kratko, rudečo brado in malimi sršečimi očmi.

„A Trofimuško“ je vskliknil stari, hiteč pretrgati molk, sem se vsedi, pa se pokrepčaj“. (Dalje sledi).

— Osebne vesti. Za okrajne šolske nadzornike na Kranjskem so za prihodnjo funkcijsko dobo imenovani gg: nadučitelj Ivan Thuma v Postojni za postojnski in logaški okraj, ravnatelj Anton Žumer v Ljubljani za kranjski in radovljiški okraj, profesor Vilibald Zupančič v Ljubljani za kamniški okraj in ljubljansko okolico, izvzemši nemške šole v Domžalah, Vevčah in Goričanah, vadniški učitelj Anton Maier v Ljubljani za krški in litijski okraj, nadučitelj Anton Jeršinič v Črnomlju za slovenske in utrakvistične šole v novomeškem, črnomaljskem in kočevskem okraju, profesor Fran Levec v Ljubljani za slovenske in utrakvistične šole v Ljubljani in gimnazijski ravnatelj Peter Wolsegger v Kočevju za nemške šole v črnomaljskem, kočevskem in novomeškem okraju. — Deželnosodni oficijal v Logatcu, gospod Ivan Majzenovič je šel v pokoj — Svoji službi sta menjala sodna oficijala gg. Fran Darovec in Ivan Novak. Prvi pride v Novo mesto, drugi v Trebnje. — Za poštna asistenta sta imenovana poštna praktikanta gg. Bogumil Šorli in Albin Železnik v Ljubljani. — Tajnikom dež. odtora goriškega je imenovan bivši davčni nadzornik gosp. dr. A. Pesterin. — Začasni okložni zdravnik na Brdu, gospod dr. Albert Rohlik je imenovan definitivnim zdravnikom.

— Promociji. Na graškem vseučilišču sta bila promovirana za doktorja prava gg. Vladimir Levec in Fran Skabrnè iz Ljubljane.

*) Kolerabna juha.

**) Juha s cmoki.

— Častno občanstvo je podelila občina Šlosberg pri Lučanah na Štajerskem uredniku „Südsteirische Presse“ gosp. F. S. Šeguli.

— Odvetniška zbornica kranjska je izvolila na mesto umrlega dr. Moscheta svojim predsednikom gosp. dr. Danila Majarona, zborničnim pravdnikom pa gosp. dr. Frana Tekavčiča.

— Slovenska šolska Matica priredi dne 25. marca v fizikalnem kabinetu nove gimnazije v Ljubljani predavanja o rudečem snegu in krvavem dežju. Predaval bo profesor gosp. Macher.

— »Slovenska šolska Matica«. Vplačalo je 540 rednih in 7 ustanovnih članov 2340 K; stroškov je bilo 10.306 K; torej ostane v blagajnici 223.694 K. Razen prejšnjih je oglašanih še 108 društvenikov, ki so letnino še na dolgu. Za l. 1901 izda društvo dve knjigi, ki izideta proti koncu leta, in sicer: 1. „Pedagogični letopis“, najmanj 10 tiskanih pol obsežen. V njem se priobčijo poročila o posameznih predmetih, statistika slovenskih šol, teme in teze konferenčnih in društvenih referatov, pouk o prvi pomoči pri nezgodah z ilustracijami in druge razprave; zadnja publikacija se bode kot ponatis tudi posebej prodajala. 2. Knjiga za realije, 1. del: Zgodovina. Spisal prof. Josip Apih. Tudi ta knjiga bode obsegala najmanj 10 tiskanih pol. Določijo, oziroma nasvetujejo se poročevalci za latinščino in grščino, za matematiko, stenografijo, filozofijo, lepopisje in ženska ročna dela. Znaprej izda društvo: Letopis, knjige za realije 2. del: Zemljepis, didaktiko in morda še kaj drugega. Ker ima „Šolska Matica“ poleg izdavanja knjig tudi to nalogo, da prireja po različnih krajih javna predavanja in temeljne razgovore o teoretičnih in praktičnih pedagogičnih vprašanjih, zato se je sklenilo, da bodo ljubljanski odborniki po možnosti skrbeli za predavanja na Kranjskem, zlasti v Ljubljani, mariborski na Štajerskem in goriški na Primorskem.

— Nov list. Politično društvo „Jednakopravnost“ v Idriji je začelo izdajati svoj list, ki se tudi imenuje „Jednakopravnost“. List stoji na narodni in socialni podlagi.

— Nova hranilnica. Mestna občina Krško je dobila dovoljenje za ustanovitev mestne hranilnice v Krškem. Vlada je pravila in poslovnik že potrdila.

— Katoliško tiskovno društvo v Ljubljani je kupilo Krajčevo tiskarno v Novem mestu.

— I. društvo hišnih posestnikov v Ljubljani je pred kratkim razposlalo vsem drž. poslancem spomenico o gospodarskem položaju hišnega posestva, trgovcev in obrtnikov v Ljubljani s posebnim ozirom na državno potresno posojilo leta 1895. s prošnjo, da blagovoli pri glasovanju o podelitvi olajšav glede vračanja državnega potresnega posojila uvaževati navedene momente, ter glasovati za najizdatnejše olajšave. Spomenico sestavil je predsednik dr. V. Gregorič, in ker stoji na temeljiti statistiki, bo gotovo podpirala izdatno akcijo naših državnih poslancev.

— Kreditno društvo kranjske hranilnice je imelo v nedeljo izredni občni zbor, da se posvetuje zastran eventualne likvidacije. Davčna administracija je namreč nategnila davčni vizjak v taki meri, da mora to društvo propasti. Davčna administracija je društvu za l. 1898 in l. 1899 predpisalo 8400 kron davka, dasi je društvo dokazalo, da je imelo v teh letih izgubo. Likvidacija tega društva bi bila za Ljubljano prava katastrofa. Sklenilo se je, opustiti likvidacijo, dokler ministrstvo v tej zadevi ne izreče zadnje besede.

— Koliko Ljubljana na leto potrebuje. Po uradnem izkazu se je leta 1900 v mesto Ljubljano vpeljalo dachu podvrženega blaga: 689 hl ruma, rozolje in likerjev; 762 hl spirita, 862 hl žganja; 18.295 hl vina; 5184 hl vinskega mošta, 112 hl sadnega mošta; 19.715 hl piva; 1490 hl kisa; 4255 volov, krav in telet čez jedno leto starih; 9097 telet; 3097 ovac, kostrunov, ovnov in kozlov, 3600 jagnjet, kozličev in

prašičkov pod 5 kg; 381 prašičkov od 5 do 19 $\frac{1}{2}$ kg; 7534 prašičev čez 19 $\frac{1}{2}$ kg; 1085 met. stot. svežega, prekajenega in suhega mesa, klobas, salam; 10.469 gosi, puranov in kapunov; 33.365 parov kokošij, piščet in golobov; 465 srn in divjih koz; 2297 zajcev, 720 kg razsekane in črne divjačine; 425 fazanov, divjih petelinov in divjih kokošij; 534 gozdnih jerebic, kotornov, divjih gosij, divjih rac, gojzdnih kljunačev, jerebic in divjih golobov, 146 met. stot. rib in školjk iz morja, rek in potokov, ribjih iker, sardin in sardel; 145 met. stot. klinov, navadnih morskih rib, slanikov, polenovk, rakov, polžev, ostrig in žab; 1800 met. stot. riža; 56.972 met. stot. moke vsake vrste, pšena, skrobe, sladkarije, malega in prepečenega kruha; 9501 met. stot. ovsa v zrnji; 29.049 met. stot. otrobov, sena in slame; 754 met. stot. zeljenave, zelenega graha, boba in kumar; 8858 met. stot. svežega sadja in vseh užitnih jagod; 757 met. stot. masla, stearina in stearinove kisline, lojenih in stearinovitih sveč; 152 met. stot. loja, elaina, masti od kostij in parkljev; 564 met. stot. svinjske masti in slanine; 822 met. stot. mila; 605 met. stot. sira; 1.361.260 jaje; 822 met. stot. konopnenega, lanenega in repičnega olja; 974 met. stot. oljkinjega, mandelnovega in orehovega olja; 33.919 kubičn. metrov trdih drv borovega in brinjevega lesa; 6058 kub. metrov mehkih drv in butaric; 3162 met. stot. oglja; 383.263 met. stotov premoga in koaksa; 367 met. stot. suhega sadja.

— Poziv slovenskim učiteljem! Na jednorazrednici v Pernicah, pošta Muta — Hohenmauthen — na Štajerskem, je v II. plačilni razred uvrščeno mesto učitelja in šolskega vodje razpisano do 1. aprila. Prošnje se vložijo pri krajnem šolskem svetu. Prosilci morajo biti v slovenščini izprašani. Kolike važnosti je ta, na skrajni slovenski meji ležeča šola za slovenski narod, razvidi se že iz tega, da je marnberški nemški okrajni šolski svet to službo samooblastno razpisal, in v tem razpisu pozabil (!?) omeniti, da morajo biti prosilci slovenščine zmožni. Slovenski gosp. učitelji se zato pozivljejo najprijazneje, da se oglase za to službo, sosebno, ker so Pernice prijazen kraj, in so vse tukajšne razmere (stanovanje itd.) učiteljem jako ugodne.

— »Slovenski Gospodar« pred sodiščem. Dne 13. marca je bil bivši odgovorni urednik „Slovenskega Gospodarja“ pri mariborskem porotnem sodišču obsojen na 14 dni zopora in sicer radi notice, s katero je „Slovenski Gospodar“ dolžil ptujske Nemce požiga. Pri tej obravnavi se je zgodil nezaslišani škandal, da je toženi urednik izdal pisatelja dotične notice.

— Slovenska kmetska društva se snujejo na Štajerskem in sicer za šmarski, za vranski in za kozjanski okraj.

— Umrli je v Gorici odlični rodoljub in veletržec gosp. Ivan Dekleva. N. v m. p.!

— 162 ljudi se je odpeljalo dne 15. marca po noči z ljubljanskega kolodvora v Ameriko. Policija je zajela več fantov, ki so še podvrženi vojaški dolžnosti, a so hoteli pobegniti v Ameriko.

— Svatbe v ječi. Nedavno se je poročilo v Odesi v ječi pet kaznjencev, ki so izgnani v Sibirijo. Z njimi gredo prostovoljno neveste v Sibirijo.

— Moža prevarila. Neka Marija D., stanujoča v Trstu, hotela je svojega soproga čvrsto k sebi privezati; ker sama ni imela otrok, je hotela soproga prevariti ter mu predstaviti tujega kot lastnega otroka. V to svrhu mu je uže pred več časa povedala, da je nosna in bode kmalu porodila. Da jej goljufija uspe, zahajala je večkrat v ondotno bolnišnico, da bi dobila primerne otroka. Ta priložnost se ji je pokazala sedaj, ko je neka slabotna ženska v bolnišnici povila dete in 8 dni nato umrla. Otroka so morali oddati kaki ženi, v kar se je pripravno izjavila Marija D. in otroka tudi do-

bila. Soproga je nato možu naznanila, da mora k neki svoji znanki v Gorico, in da se vrne še le za nekaj dni domov. Ko je bivala dva dni v Gorici, je od tam brzojavila soprogu, da je povila hčer, s katero se v nekoliko dneh povrne domov, kar se je tudi zgodilo. Soprog je držal za gotovo, da mu je soproga porodila hčer in je bil zelo vesel. Ta prebrisana in romantična dogodbica pa ni mogla dolgo tajna ostati, ker se je prikazal na pozorišču pravi oče otroka, kateri je znal, da mu je soproga v bolnišnici rodila hčer in potem umrla; zato se je pripeljal v Trst in zahteval svojega otroka. Povedali so mu, da je otrok oddan neki ženski v prehrano, pri kateri ga naj poišče. Pravi oče se je torej predstavil Mariji D. in njenemu soprogu, zahtevajoč svojo hčer. Seveda je ta nenadni prihod povzročil v družini D. neugodnih prizorov in je imelo opraviti tudi redarstvo, pred katerim je Marija D. izjavila, da je mislila otroka pohčeriti, a da bi ga soprog rajše imel, se mu je zlagala, da je otrok njen. Redarstvo jo ni kaznovalo, otroka pa je vzel pravi oče.

— **Oporoka skopuha.** 25. januarja so našli v Budimpešti 81letnega vpokojenega kanclista Fr. Gjurgoviča obesnega v njegovem stanovanju. Kanclist je živel beraško, nosil je raztrgano obleko ter prebival v slabi sobici, v kateri ni bilo skoro nič pohištva. Svoj čas je bil odličen odvetnik v Požunu. Ker pa je bil oderuh, se mu je odvetništvo vzelo. Na to je postal pri trgovski zbornici v Budimpešti kanclist ter bil končno upokojen s 120 gld. na leto. Jemal je rad najslabše jedi in zahajal v najumazanejšo beznice. V svoji sobi je imel staro postelj in dragoceno knjižico. Sprejemal pa ni nikogar. Ko pa se je početkom januarja zgrudil na cesti od lakote, je prišla k njemu soseda. Tej je velel, naj pokliče njegovega nečaka, realnega profesorja Szèligetyja. Temu je kanclist povedal, da je izročil svojo oporoko in svoje premoženje nekemu odvetniku. Nečak, ki kanclista niti poznal ni, je odšel, misleč, da se starcu meša. Črez tri dni pa se je kanclist obesil. Sodna komisija je našla v knjigah vrednostne papirje za 120.000 kron. V oporoki pa je skopuh določil za vseučilišče v Požunu 400.000 kron, ker si je premoženje pridobil v Požunu nepoštenim načinom. 100.000 kron pa je zapustil nečaku, profesorju Szèligetyju. Vrednostni papirji, katere so našli v stanovanju, pa so dedščina ostalih sorodnikov kanclista.

— **Röntgenovi žarki v poštni službi.** V Buenos Ayres-u so opazili poštni uradniki, da prihajajo iz Evrope v Ameriko v vrednostnih pismih stvari, katere so podvržene carini. Amerikanski poštni uradniki ne smejo odpreti takih pisem, akoravno se jim zde sumljiva, in tako se vtihotapi marsikatera stvar. Slednjič so pa prišli na misel, da bi se dala taka pisma preiskovati z Röntgenovimi žarki in dosegli so sijajen uspeh: V enem tednu so dognali, da je prišlo v

Buenos Ayres na tak tihotapski način za 20.000 dolarjev carini podvrženih stvari.

— **Nesreča s telefonskimi žicami.** V Liwerpoolu se je zgodila velika nesreča s telefonskimi žicami, katere žrtva je postalo mnogo ljudij. Ko je namreč zapadel tam velik sneg, je njegova teža na več mestih pretrgala telefonične žice. Te so padle dol in se zvezale z žicami električnega tramvaja. Ta zveza jih je napolnila z močnim električnim tokom in postale so jako nevarne za ljudi, ki so hodili po ulicah. Največja nesreča se je zgodila v ulici London Road, kjer se je naenkrat dvanajst oseb zapelo v žice. Kdor se je dotaknil žice, dobil je močan električni udarec. Iskre, ki so švigale iz žic, palile so ljudem obleko. Konj, ki je stopil na žico, se je zvrnil in ni več vstal. Tako je padla nezavestna na tla tudi neka gospa. Redar, ki jo je hotel vzdigniti, je dobil udarec in se takoj zgrudil v sneg. Slednjič so avizirali tramvajsko centralo, ki je nato elektriko ustavila, da so mogli žice razmotati.

— **Kako je nastal red hlačne podveze.** Lord Roberts je dobil za svoja južnoafričanska junaštva najvišji angleški red, in kralj Edvard je podelil isti red svoji ženi, novi kraljici Aleksandri. Zato se zanima časopisje sedaj bolj za postanek tega najvišjega reda — hlačne podveze. Poroča se, da je leta 1350. na novo leto pozval tedanji kralj Edvard III. vse viteze in plemiče iz vse Evrope, naj se zberó v Windsorju na tekmovalno borbo. Darila so bila velika. In res so prišli vitezi in plemenitaši iz vseh evropskih krajev na to borbo. 20. aprila 1530. pa se je vršila slavnostna gostija. Okrogla miza, za katero so sedeli gostje, je imela 210 čevljev v premeru. Po gostiji pa je bil sijajen ples. Kralj sam ga je hotel otvoriti s krasno grofico Salisbury. Ko jo je hotel odvesti na plesišče, je zapazil, da je odpadla lepi grofici svileni nogavična podveza. Da bi ga nihče ne prehitel, se je kralj hitro sklonil in pobral podvezo. V naglici pa je prijel za rob grofične toalete ter tako dvignil grofično krilo prav visoko... Splošna zadrega in smejanje! Kralj pa je izgovoril poslej splošno rabljeni stavek: „Honni soit qui mal y pense“! (Sram ga bodi, kdor misli kaj slabega!) In kralj je dvignil nogavično podvezo ter dejal: „Ta podveza postane najčastnejši znak, da se bode čutil najponosnejši izmed vás srečnega, ako ga bo smel nositi!“ Red hlačne ali nogavične podveze je v istini tudi postal najčastnejši in najvišji red na Angleškem.

Loterijske srečke

V Brnu dne 20. marcija t. l.: 75, 31, 28, 69, 43.
Na Dunaji dne 16. marcija t. l.: 82, 7, 26, 37, 45.
V Gradci dne 16. marcija t. l.: 39, 67, 37, 65, 66.

Srečkanje nepreklicno

➔ jutri ➔

Glavni dobitek

60.000 K

v gotovini 20 % odbitka.

Invalidne srečke po 1 krono

priporoča **J. C. Mayer**, menjalnica v Ljubljani.